

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-944/2023-61

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A
I
R J E Š E N J E

Općinski građanski sud u Zagrebu po sutkinji toga suda Ivanki Brletić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Dijane Krunic iz Zagreba, A. Pandakovića 3, OIB: 05048104859, zastupane po punomoćniku Damiru Hećimoviću, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Hećimović i partneri d.o.o. u Slavonskom Brodu, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, zastupanog po odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Porobija i Porobija u Zagrebu, radi isplate, nakon glavne i javne rasprave održane dana 22. travnja 2026. u nazočnosti zamjenice punomoćnika tužiteljice Ivane Palijaš, odvjetničke vježbenice, te punomoćnika tuženika Zvonimira Kalembera Skoko, odvjetnika, dana 26. kolovoza 2026.

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d. da tužiteljici Dijani Krunic isplati zatezne kamate na iznos od 408,94 eur i to na iznos od:

- 2,91 eur od 5. prosinca 2012.,
- 31,65 eur od 5. siječnja 2013.,
- 31,12 eur od 5. veljače 2013.,
- 31,34 eur od 5. ožujka 2013.,
- 31,66 eur od 5. travnja 2013.,
- 31,37 eur od 5. svibnja 2013.,
- 30,82 eur od 5. lipnja 2013.,
- 30,67 eur od 6. srpnja 2013.,
- 30,69 eur od 5. kolovoza 2013.,
- 31,07 eur od 5. rujna 2013.,
- 31,47 eur od 5. listopada 2013.,
- 31,30 eur od 5. studenog 2013.,
- 31,46 eur od 5. prosinca 2013. te na iznos od
- 31,41 eur od 5. siječnja 2014., sve do 30. rujna 2015., sve kamate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke

koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena do 31. srpnja 2015., a od 1. kolovoza 2015. do 30. rujna 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana.

II. Odbija se preostali dio tužbenog zahtjeva tužiteljice za isplatu iznosa od 408,94 eur zajedno sa zateznom kamatom počev od 1. listopada 2015. do isplate kao i za isplatu zateznih kamata na iznos 30,67 eur za dan 5. srpnja 2013.

riješio je

I. Tužba je povučena za isplatu iznosa od 2.674,98 eur zajedno sa zatraženom zateznom kamatom.

II. Dopunjuje se i ispravlja rješenje ovoga suda od 22. travnja 2026. kojim je dopuštena preinaka tužbe iz podneska tužiteljice od 17. lipnja 2025. tako da isto glasi:

"Dopušta se preinaka tužbe iz podneska tužiteljice od 17. lipnja 2025. osim u dijelu:

- u kojem je istaknut tužbeni zahtjev na utvrđenje ništetnosti dijela odredbe čl. 2. Ugovora o namjenskom kreditu broj 3210526854 od 16. kolovoza 2007. sklopljenog između tuženika Zagrebačka banka d.d., kao kreditora, i tužiteljice Dijane Krunić, kao korisnika kredita, kojim je kamatna stopa ugovorena kao promjenjiva u skladu s Odlukom o kamatnim stopama tuženika, te
- u kojem je tužiteljica zatražila zatezne kamate od dana dospjeća svakog pojedinog preplaćenog iznosa."

III. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d. da tužiteljici Dijani Krunić nadoknadi parnični trošak u iznosu od 3.797,87 eur zajedno sa zateznom kamatom od 26. kolovoza 2026. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da je s tuženikom dana 16.8.2007. sklopila Ugovor o namjenskom kreditu broj 3210526854 na iznos od 75.000,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti obračunato po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita, a da je u čl. 2. toga ugovora navedeno da je redovna kamatna stopa promjenjiva u skladu s promjenama tržišnih uvjeta temeljem Odluke o kamatnim stopama Zagrebačke banke d.d. pa kako se o navedenoj odredbi nije posebno pregovaralo te se nisu utvrdili egzaktni parametri i metode izračuna tih parametara koji bi utjecali na odluku tuženika o promjeni stope ugovorene kamatne stope, a

presudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 4.7.2013. u parničnom postupku u kojem je i ovdje tuženik bio jedan od tuženika, pravomoćno je utvrđeno da je isti u razdoblju od 10.9.2003. do 31.12.2008., a što i dalje traje, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita koristeći u ugovorima o potrošačkom kreditiranju opisanu ništetnu i nepoštenu ugovornu odredbu, to tužiteljica u tužbi potražuje isplatu na ime razlike između ugovorene rate i jednostrano povećane kamatne stope ukupnog iznosa od 23.235,82 kn (3.083,92 eur) na koji iznos potražuje zatezne kamate od dana plaćanja svakog pojedinog uvećanog anuiteta, a potražuje i naknadu parničnog troška zajedno sa zateznom kamatom od dana donošenja prvostupanjske presude do isplate.

2. Međutim, u podnesku od 17.6.2025. (stranica 672 i 673) tužiteljica je nakon provedenog financijskog vještačenja sukladno tome nalazu i mišljenju snizila tužbeni zahtjev potražujući isplatu samo iznosa od 408,94 eur uzevši u obzir i činjenicu da je u međuvremenu s tuženikom sklopila Dodatak ugovoru o kreditu temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/2015) Konverzija kredita u kredit uz valutnu klauzulu u eur od 25.1.2016. (list 482-489) temeljem kojega joj je tuženik već priznao preplatu u iznosu od 3.928,84 eur, pa kako je time tužba povučena za ukupan iznos od 2.674,98 eur zajedno sa zatraženom zateznom kamatom (iznos od 3.083,92 eur umanjen za iznos od 408,94 eur), čemu se tuženik nije protivio, to je temeljem odredbe čl. 193. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25, u daljnjem tekstu: ZPP) odlučeno kao u izreci rješenja pod točkom I., a kako je pak tužiteljica u tom podnesku uz postojeći tužbeni zahtjev za isplatu istakla i tužbeni zahtjev na utvrđenje ništetnosti dijela odredbe čl. 2. predmetnog Ugovora o namjenskom kreditu broj 3210526854 od 16.8.2007. te kako je na pojedine preplaćene iznose zatražila zatezne kamate od ranijih datuma u odnosu na tužbeni zahtjev postavljen u tužbi, to sud ovakvu preinaku tužbe nije dopustio imajući u vidu odredbu čl. 190. st. 1. ZPP-a kojom je propisano da tužitelj može preinačiti tužbu samo do zaključenja prethodnog postupka, a da je odredbom čl. 190. st. 2. ZPP-a propisano da to može iznimno učiniti do zaključenja glavne rasprave samo ako bez svoje krivnje nije mogao preinačiti tužbu do zaključenja prethodnog postupka pri čemu tužiteljica ni sa čime ne dokazuje da navedeno nije mogla učiniti do zaključenja prethodnog postupka koji je zaključen na ročištu 7.3.2016. (stranica 503). Stoga je odlučeno kao pod točkom II. izreke rješenja. S druge strane, kako je tužiteljica u tom podnesku od 17.6.2025. s osnova preplate učinjene dana 6.7.2013. umjesto iznosa od 30,64 eur (230,89 kn) zatražila iznos od 30,67 eur, čime je tužba zbog povećanja tužbenog zahtjeva preinačena u smislu odredbe čl. 191. st. 1. ZPP-a, sud je ovakvu preinaku tužbe, neovisno o tome što se je tuženik istoj protivio, dopustio rješenjem od 22.4.2026. (stranica 700) dopunjenim i ispravljenim pod točkom II. izreke ovoga rješenja, i to temeljem odredbe čl. 190. st. 2. i 3. ZPP-a smatrajući ju svrsishodnom za konačno rješenje odnosa među strankama imajući u vidu da je tužiteljica na ovaj način tužbu preinačila samo usklađujući tužbeni zahtjev s nalazom i mišljenjem financijskog vještaka pa da bez svoje krivnje nije mogla ovako precizirati tužbeni zahtjev do zaključenja prethodnog postupka.

3. Tuženik u odgovoru na tužbu u cijelosti osporava tužbeni zahtjev tj. osnov i visinu izračuna navodne štete kao i razloge kojima je tužiteljica obrazložila svoju tužbu. Naime, tuženik smatra da navedena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu nije

relevantna u ovome postupku kako u pogledu činjeničnih tako i u pogledu pravnih pitanja pri čemu ne osporava da je s tužiteljicom sklopio predmetni Ugovor o kreditu te da su se tijekom tog poslovnog odnosa mijenjale kamatne stope i to na više i na niže u odnosu na početnu kamatnu stopu koja je iznosila 4,50%, a sve zbog promjena tržišnih uvjeta, uz napomenu da tužiteljica niti jednom nije prigovorila povećanju stope redovne kamate niti je zatražila raskid ugovora pa stoga nije bila u neravnopravnom položaju. Slijedom navedenoga tvrdi da nije postupao protupravno odnosno da nije bio nepošten. Podredno, ističe prigovor zastare za sve tražbine dospjele unazad tri godine od dana podnošenja tužbe tj. prije 21.7.2012. Nadalje, tvrdi da je u svemu postupao sukladno Zakonu o zaštiti potrošača te da su sastavni dio predmetnog ugovora opći i posebni uvjeti tuženika po kojima je i postupao. Stoga predlaže tužbeni zahtjev odbiti potražujući naknadu parničnog troška, a u podnesku od 19.2.2016. (stranica 477-481) ističe da su stranke dana 25.1.2016. sklopile Dodatak ugovoru o kreditu, što je tuženik učinio u svrhu ispunjenja svoje obveze određene Zakonom o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju koji je stupio na snagu 30.9.2015., a čime je tužiteljica prihvatila konverziju predmetnog kredita iz valute CHF u valutu EUR pa kako se time postiže promjena valute, promjena kamatne stope od datuma sklapanja ugovora do sklapanja aneksa ugovoru te i ubuduće, kao i utvrđenje preostalog iznosa neotplaćene glavnice kredita u EUR te sporazum o raspolaganju preplatom, to tuženik smatra da je tužiteljica sklapanjem ovoga Dodatka ugovoru o kreditu izgubila pravni interes za vođenje ove parnice jer je kreditni odnos i položaj tužiteljice, kao dužnice u CHF kreditu, potpuno zamijenjen kreditnim odnosom iz EUR kredita i to za čitavo vrijeme trajanja otplate kredita pa su svi anuiteti koje je tužiteljica uplatila tuženiku u ispunjenju obveze iz predmetnog ugovora iskorišteni za namirenje obveze iz kredita u EUR. Stoga smatra da ih tužiteljica nema osnove ponovno potraživati u ovoj parnici. Nadalje, u podnesku od 30.1.2023. (stranica 590-608) tuženik je naveo da tužiteljica nije dokazala da je potrošač niti da su se sredstva kredita koristila isključivo za potrošačke svrhe jer je u čl. 6. predmetnog Ugovora o kreditu samo navedeno da je namjena istoga kupnja stana na adresi Zagreb, Pandakovićeve 3, ali ostaje nepoznato za što se ova nekretnina koristi i tko ju sve koristi. Slijedom svega navedenoga, tuženik predlaže tužbeni zahtjev odbiti u cijelosti te potražuje naknadu parničnog troška zajedno sa zateznom kamatom od dana donošenja prvostupanjske presude do isplate.

4. U tijeku postupka izvršen je uvid u dokumentaciju priloženu uz tužbu (stranica 9-276), u dokumentaciju priloženu uz odgovor na tužbu (stranica 298-351), u dokumentaciju priloženu uz podneske tužiteljice od 28.10.2015. (stranica 376-428) i od 10.2.2016. (stranica 464-475) te u dokumentaciju priloženu uz podneske tuženika od 24.12.2015. (stranica 457-459) i 19.2.2016. (list 482-502), provedeno je financijsko vještačenje (stranica 654-667 te stranica 682 i 683), a proveden je i dokaz saslušanjem tužiteljice kao stranke (stranica 510).

5. U ovoj pravnoj stvari nije sporno da su stranke sklopile Ugovor o namjenskom kreditu od 16.8.2007. (stranica 9-14, u daljnjem tekstu: Ugovor o kreditu) kojim je tužiteljici odobren kredit u kunskoj protuvrijednosti od 75.000,00 CHF obračunato prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita te da je odredbom čl. 2. toga Ugovora o kreditu ugovorena promjenjiva kamatna stopa odnosno ugovoreno je da je redovna kamatna stopa tijekom postojanja obveze po tom Ugovoru promjenjiva u skladu s promjenama tržišnih uvjeta, a temeljem Odluke

o kamatnim stopama tuženika te da ista na dan sklapanja toga ugovora iznosi 4,50% godišnje.

6. Sporno je, je li ovakva ugovorna odredba protivna pozitivnim propisima Republike Hrvatske odnosno je li ista ništetna te je li slijedom toga tuženik u obvezi tužiteljici isplatiti razliku između plaćenih iznosa i prvotno ugovorenih iznosa do koje je došlo zbog promjene kamatne stope. Također je sporno je li nastupila zastara utuženog potraživanja s obzirom na to da je tuženik istakao prigovor zastare pri čemu nije sporno da su stranke tijekom ovoga postupka tj. dana 25.1.2016. sklopile Dodatak ugovoru o kreditu temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine br. 102/15 – u daljnjem tekstu: Dodatak ugovoru o kreditu), kojim je izvršena konverzija predmetnog kredita iz valute CHF u valutu EUR.

7. Napominje se da sud temeljem odredbe čl. 299. st. 3. ZPP-a nije uzeo u obzir prigovor tuženika da tužiteljica nije dokazala da je potrošač niti da su se sredstva kredita koristila isključivo za potrošačke svrhe, a to iz razloga što je tuženik ovakav prigovor istakao tek u podnesku od 30.1.2023. (stranica 590-608), dakle nakon zaključenja prethodnog postupka, a temeljem odredbe čl. 299. st. 1. ZPP-a stranke su dužne već u tužbi i odgovoru na tužbu, a najkasnije na pripremnom ročištu iznijeti sve činjenice na kojima temelje svoje zahtjeve, predložiti dokaze potrebne za utvrđivanje iznesenih činjenica te se izjasniti o činjeničnim navodima i dokaznim prijedlozima protivne stranke pa temeljem odredbe čl. 299. st. 2. ZPP-a stranke mogu tijekom glavne rasprave iznositi nove činjenice i predlagati nove dokaze samo ako ih bez svoje krivnje nisu mogle iznijeti odnosno predložiti prije zaključenja prethodnog postupka, a tuženik ni sa čime ne dokazuje da do zaključenja prethodnog postupka navedeno nije mogao isticati. Međutim, neovisno o navedenom ističe se da već iz predmetnog Ugovora o kreditu (stranica 9-14) jasno proizlazi da je tužiteljica u svojstvu korisnika kredita isti sklopila kao fizička osoba i to radi kupnje stana pa iz navedenoga nikako ne proizlazi da bi tužiteljica ovaj stan kupovala ili koristila za neke druge tj. nepotrošačke svrhe, a ako tuženik ima saznanja da tužiteljica isti ne koristi isključivo za potrošačke svrhe, tada je teret dokaza na njemu, a ne na tužiteljici jer ista ne može dokazivati negativne činjenice.

8. Uvidom u javno objavljenu presudu i rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-7129/13 od 13.6.2014. utvrđeno je da je Udruga Potrošač - Hrvatski savez udruge za zaštitu potrošača, kao ovlašteno tijelo sukladno Zakonu o zaštiti potrošača, podnijela tužbu Trgovačkom sudu u Zagrebu protiv osam poslovnih banaka, među kojima je i ovdje tuženik, radi zaštite kolektivnih interesa potrošača, te da je tom presudom potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 4.7.2013. u dijelu u kojem je presuđeno da je ovdje tuženik u razdoblju od 10.9.2003. do 31.12.2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne i nepošteno ugovorne odredbe na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranim odlukama i drugim internim aktima tuženika, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tuženici, kao trgovci, s korisnicima kreditnih usluga, kao potrošačima, nisu pojedinačno pregovarali niti ugovorom utvrdili egzaktno parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluke tuženika o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenu na jednostranom povećanju kamatnih stopa, sve na

štetu potrošača, pa je time tuženik, kao i ostale tužene banke, u razdoblju od 10.9.2003. postupao suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/03) i to člancima 81., 82., 90., a od 7.8.2007. nadalje protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 79/07, 125/07, 79/09 i 89/09) i to člancima 96. i 97. te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.

9. Uvidom u javno objavljenu presudu i rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Revt 249/14-2 od 9.4.2015. utvrđeno je da je u navedenom dijelu presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-7129/13-4 od 13.6.2014. potvrđena.

10. Dakle, iz navedenih presuda vidljivo je da su ovi sudovi utvrdili kako ugovorne odredbe koje promjenu ugovorne kamate čine ovisnom isključivo o odluci jednog ugovaratelja tj. banke, bez da ista istovremeno precizno odredi uvjete promjenjivosti i referentnu stopu za koju se veže promjena, uzrokuju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača jer dolazi do situacije da vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužnika koji promjenu ne može predvidjeti, a pravilnost promjene ne može niti provjeriti jer nema nikakve kriterije, pa kako je navedenim presudama utvrđeno da su takve odredbe potrošačkih ugovora o kreditu nepoštene i ništetne temeljem odredbe čl. 87. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/03) kojom je propisano da je nepoštena ugovorna odredba ništava, to je ništetnost odredbe predmetnog Ugovora o kreditu kojom je ugovorena redovna kamata koja je tijekom postojanja obveze po ovom Ugovoru o kreditu promjenjiva u skladu s Odlukom o kamatnim stopama Zagrebačke banke d.d., utvrđena već u citiranim presudama Trgovačkog suda u Zagrebu, Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske i Vrhovnog suda Republike Hrvatske, a kako navedene odluke sukladno odredbi čl. 126. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 19/22) obvezuju sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi zaštite i ostvarenja svojih prava koja su mu povrijeđena takvim postupanjem banke, to sukladno odredbi čl. 324. st. 1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23 i 69/26, u daljnjem tekstu: ZOO) predmetni Ugovor o kreditu u navedenom dijelu nema učinak pri čemu je sud imao u vidu i odredbu čl. 502.c ZPP-a smatrajući da je u ovoj parnici, protivno navodu tuženika, vezan za takva utvrđenja navedenih sudova.

11. Pri tome se napominje da tužiteljica u svom iskazu (stranica 510) navodi da prije sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu nije pregovarala o pojedinim ugovornim odredbama, a da je vidjela da je ugovorena promjenjiva kamatna stopa pa je znala da se ista može mijenjati na više i na niže jer je predmetni Ugovor o kreditu pročitala prije potpisivanja. Međutim, vezano uz kamatnu stopu joj je samo navedeno da je upravo zbog ovakve kamatne stope kredit vezan uz valutu CHF povoljniji u odnosu na kredit vezan uz valutu EUR. Nadalje, navodi da se je ova kamatna stopa doista mijenjala tijekom otplate kredita počev već od listopada 2007. u vezi čega je dobivala obavijesti od tužene banke, ali zbog toga nije tražila raskid ovoga ugovora jer joj takva mogućnost nije bila ponuđena. Konačno, navodi da je 25.1.2016. tj. nakon podnošenja ove tužbe, sklopila predmetni Dodatak ugovoru o kreditu, ali da unatoč tome smatra da ima pravni interes za vođenje ove parnice jer ne zna je li time u cijelosti obeštećena.

12. Dakle, niti iz iskaza tužiteljice, koji je sud prihvatio kao istinit jer je iznesen logično i uvjerljivo, ne proizlazi da bi ju tuženik u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti prije ugovaranja, a pogotovo ne proizlazi da bi ju tuženik informirao o uvjetima promjenjivosti kamatne stope odnosno o konkretnim parametrima o kojima to ovisi.

13. Naime, prema odredbi čl. 99. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 79/07) nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni samo ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive, iz čega proizlazi da su nepoštene one odredbe ugovora koje su nejasne, koje nisu lako razumljive i koje nisu uočljive, dok je uvidom u sporne odredbe predmetnog Ugovora o kreditu utvrđeno da se radi o standardnoj stipulaciji ugovora koje odredbe su nerazumljive i nedorečene, pri čemu niti tuženikovi opći uvjeti (stranica 298-310), na koje se tuženik poziva, ne sadrže precizan način utvrđivanja promjene kamatne stope.

14. Stoga se ovako formulirana kamatna stopa ne može smatrati niti određenom niti odredivom, već je očito da je promjena kamatne stope isključivo vezana uz jednostranu odluku tuženika bez sudjelovanja druge ugovorne strane tj. tužiteljice, bez pregovora o toj promjeni kao i bez određivanja koliko će tih promjena do kraja otplate kredita odnosno trajanja ugovora biti, kada će te promjene prestati, iz kojeg razloga itd.

15. Navedene odredbe predmetnog Ugovora o kreditu uzrokuju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača jer dolazi do situacije da vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužnika koji promjenu ne može predvidjeti, a pravilnost promjene ne može ni provjeriti jer nema nikakvih egzaktnih kriterija, radi čega je irelevantno to je li tužiteljica prigovorila povećanju stope redovne kamate ili eventualno zatražila okončanje ugovornog odnosa odnosno je li tijekom otplate kredita obaviještena o promjenama visine kamatne stope.

16. Iako nije sporno da su stranke tijekom ovoga postupka tj. dana 25.1.2016. sklopile navedeni Dodatak ugovoru o kreditu temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine br. 102/15, u daljnjem tekstu: ZIDZPK/15) kojim je izvršena konverzija predmetnog kredita iz valute CHF u valutu EUR, ovaj sud smatra, protivno navodima tuženika, da tužiteljica i dalje ima pravi interes te je ovlaštena tvrditi da su ništetne pojedine odredbe predmetnog Ugovora o kreditu kako bi na temelju toga mogla ostvariti eventualna prava koja joj pripadaju u vidu kondemnatornog novčanog zahtjeva pri čemu se upućuje na odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-2868/2018 od 12.2.2019., poslovni broj Rev-1096/2022 od 8.11.2022. i poslovni broj Rev-18/2018 od 26.5.2020. Naime, provođenje konverzije i izračun temeljem kojeg je ona provedena temeljem odredbe čl. 19.c ZIDZPK/15 nisu polazili od nepoštenosti ugovaranja valutne klauzule i promjenjive kamatne stope, već od ispravljanja položaja u kojem su se našli ugovaratelji koji su ugovorili kredite denominirane u CHF u odnosu na one koji su takve kredite ugovorili u valuti EUR. Stoga tužiteljici sukladno odredbama čl. 323. st. 1. i čl. 1111. ZOO-a pripada pravo potraživati eventualnu razliku preplaćenih iznosa temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu u slučaju da se utvrdi da postoji razlika na njenu štetu odnosno u slučaju da konverzijom nije obeštećena u cijelosti s osnove ništetnih odredaba osnovnog ugovora. Takvo stajalište proizlazi i iz rješenja Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Gos 1/2019-36 od 4.3.2020.

17. Provedenim vještačenjem po Darku Prpiću, stalnom sudskom vještaku za financije, računovodstvo i vrijednosne papire (stranica 654-667), utvrđeno je da ukupna razlika s osnove promjene kamatne stope između anuiteta prema obračunu banke primjenom izmijenjenih kamatnih stopa u odnosu na anuitete prema simuliranom početnom otplatnom planu primjenom redovno ugovorene kamatne stope za koje je nalazom utvrđen više plaćeni iznos iznosi 2.708,19 eur, dok zatezne kamate na ove više plaćene razlike između anuiteta iznose 1.629,59 eur s time da preplata utvrđena konverzijom na dan 30.9.2015. temeljem Dodatka ugovoru o kreditu iznosi 3.928,84 eur pa kada se uzmu u obzir preplaćene razlike u anuitetima s osnove promjene kamatne stope i zatezne kamate na ove više plaćene razlike, a umanjeno za preplatu utvrđenu konverzijom ($1.629,59 \text{ eur} + 2.708,19 \text{ eur} - 3.928,84 \text{ eur}$), tada se dobiva iznos od 408,94 eur pri čemu su pojedini mjesečni anuiteti zajedno s datumom njihovog dospijeca i plaćanja prikazani u posebnoj tablici.

18. Ovakvom nalazu i mišljenju vještaka tužiteljica nije prigovorila, već je u podnesku od 17.6.2025. (stranica 672 i 673) sukladno istome specificirala tužbeni zahtjev na način da od tuženika potražuje samo isplatu iznosa od 408,94 eur zajedno sa zateznom kamatom na svaki pojedini iznos preplate počev od onoga čije je dospijeće 1.12.2012. pa redom do onoga čije je dospijeće 1.1.2014., ali kako je tuženik u podnesku od 6.8.2025. (stranica 674-678) naveo da ovakvom nalazu i mišljenju vještaka prigovara zato što je iznos preplate koji je priznat tužiteljici u konverziji sukladno odredbama ZIDZPK/15 odbio od zateznih kamata obračunatih na iznose koje je utvrdio kao "preplatu" čime da je u potpunosti ignorirao izričitu odredbu čl. 19.c st. 1. toč. 4. ZIDZPK/15, to je ovaj vještak rješenjem od 16.1.2026. (stranica 680) pozvan očitovati se na ovakve prigovore tuženika, a nakon što je isti u svom pisanom očitovanju (stranica 682 i 683) naveo da ostaje u cijelosti kod svog nalaza i mišljenja ponovivši da način na koji će se preplata priznata tužiteljici prilikom provođenja konverzije uzeti u obzir, odnosno hoće li se oduzimati od zateznih kamata obračunatih na razlike anuiteta zbog promjene kamate stope ili samih razlika anuiteta zbog promjene kamatne stope, predstavlja pravno pitanje, ovaj sud je ovakav nalaz i mišljenje prihvatio u cijelosti kao stručan i objektivan imajući u vidu da niti jedna stranka nije prigovorila matematičkom izračunu toga vještaka.

19. Međutim, kako iz odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-457/2025-21 od 27.5.2026. proizlazi da potrošač - korisnik kredita koji je na temelju ZIDZPK/15 ugovaranjem Aneksa ugovoru o kreditu konvertirao kredit ugovoren s valutnom klauzulom u CHF i promjenjivom kamatnom stopom u kredit s valutnom klauzulom u EUR nema pravo na utvrđenje i isplatu iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredaba iz temeljnog ugovora o kreditu s ništetnom promjenjivom kamatnom stopom i valutnom klauzulom u CHF, ali da ima pravo na zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje od dana sklapanja temeljnog ugovora kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita 30.9.2015. i to u punom iznosu bez oduzimanja od preplate utvrđene u konverziji, to iz navedenoga proizlazi da tužiteljici pripada pravo samo na isplatu zateznih kamata na sve preplaćene iznose na temelju ništetnih ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i to bez umanjenja s osnova preplate utvrđene u konverziji, ali kako je tužiteljica u konačno postavljenom tužbenom zahtjevu od tuženika zatražila isplatu ovih zateznih kamata samo na neke preplaćene iznose jer je ipak uzela u obzir preplatu utvrđenu konverzijom, to je tuženiku pod točkom I. izreke presude naloženo da joj isplati zatezne kamate samo na iznose preplate

navedene u konačno postavljenom tužbenom zahtjevu počev od svakog pojedinog dana kada je ta preplata izvršena pa do 30.9.2015. jer je temeljem predmetnog Dodatka ugovoru o kreditu od 25.1.2016. (stranica 482-487) upravo to utvrđeni dan prestanka obveze izvršene konverzijom kredita, a sve jer je odredbom čl. 1115. ZOO-a propisano da kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva, imajući pri tome u vidu da je tuženik u konkretnom slučaju bio nepošteni stjecatelj.

20. Naime, ovim Dodatkom ugovoru o kreditu od 25.1.2016. (stranica 482-487), zaključenim temeljem odredbi ZIDZPK/15, izvršena je konverzija kredita u kredit uz valutnu klauzulu u EUR pri čemu nije sporno da je ova konverzija kredita provedena sukladno odredbi čl. 19.c ZIDZPK/15 odnosno da je obračun proveden u skladu s metodologijom i postupkom propisanim odredbama ZIDZPK/15 koji propis je prošao ocjenu ustavnosti pred Ustavnim sudom Republike Hrvatske te je u tom postupku odlukom od 4.4.2017. ocijenjen usklađenim s Ustavom Republike Hrvatske i nije prihvaćen prijedlog većeg broja predlagatelja za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti s Ustavom Republike Hrvatske jer da u opisanim okolnostima isti zadovoljava kriterije formalne i materijalne ustavnosti. Stoga su stranke ovaj Dodatak ugovoru o kreditu od 25.1.2016. (stranica 482-487) sklopile na temelju (prisilnog) propisa koji je uspješno prošao test ocjenjivanja ustavnosti u ustavnosudskom postupku pa njegove odredbe obvezuju stranke jer nemaju elemenata koji bi im davali obilježje nepoštenosti i imali za posljedicu njegovu ništetnost (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske, Rev-637/2019-2 od 15.11.2022.).

21. Nadalje, iz obrazloženja odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-457/2025-21 od 27.5.2026. jasno proizlazi da su stranke sklapanjem Dodatka ugovoru o kreditu od 25.1.2016. (stranica 482-487) iznova od dana sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu na valjan način uredile svoje odnose u pogledu valute obveze i promjenjivosti kamatne stope pa da je prestala obveza tuženika sukladno odredbi čl. 160. ZOO-a na povrat više plaćenih iznosa s osnove ništetne odredbe o načinu promjene kamatne stope ugovornih kamata, a koja bi obveza proizlazila iz opće odredbe obveznog prava temeljem odredbe čl. 1111. st. 1. ZOO-a i ti, više plaćeni iznosi, nisu bez pravne osnove ostali u imovini tuženika pri čemu je u odredbama čl. 19.d i čl. 19.e ZIDZPK/15 propisana detaljna, jasna i transparentna procedura koja je prethodila zaključenju ugovora o konverziji kao i sadržaj toga ugovora pa da je tužiteljica kao potrošač bila u prilici još prije sklapanja predmetnog Dodatka ugovoru o kreditu proučiti njegove odredbe. Osim toga se u skladu s navedenim navodi da primjena posebnog propisa tj. ZIDZPK/15 derogira opće odredbe ZOO-a o pravnim posljedicama ništetnosti na način da se svote koje su plaćene na temelju nepoštenih ugovornih odredbi o jednostranoj izmjeni stope ugovorne kamate ne vraćaju potrošaču, već su iskorištene u njegovu korist za ispunjenje ugovornih obveza koje su ugovorene valjanim Dodatkom ugovoru o kreditu, a na način kako je to određeno u ZIDZPK/15.

22. Stoga, kako je tražbina tužiteljice za povrat više plaćenih iznosa po osnovi ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu podmirena, to je preostali dio tužbenog zahtjeva u iznosu od 408,94 eur tj. na isplatu glavnice po osnovu preplaćenih iznosa zbog ništetnih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi valjalo odbiti i to zajedno sa zateznom kamatom počev od 1.10.2015. do isplate jer tužiteljici ove zatezne kamate sukladno pravnom stajalištu iz odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-

457/2025-21 od 27.5.2026., pripadaju samo do 30.9.2015. kao utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita. Slijedom navedenoga, odlučeno je kao pod točkom II. izreke presude s time da je odbijen i zahtjev tužiteljice za isplatu zateznih kamata na iznos od 30,67 eur za dan 5.7.2013. iz razloga što je financijskim vještačenjem utvrđeno da je tužiteljica preplatu u tom iznosu izvršila tek 6.7.2013.

23. Ovaj sud je utvrdio da je tuženikov prigovor zastare neosnovan u cijelosti jer je ništetnost ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi utvrđena tek u postupku kolektivne zaštite potrošača pa zastarni rok počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača. Stoga iz navedenoga proizlazi da zastarni rok za utuženo potraživanje, s obzirom na to da se u konkretnom slučaju radi o tražbini koja temeljem odredbe čl. 225. ZOO-a zastarijeva u općem zastarnom roku od pet godina, nije protekao jer od pravomoćnog okončanja postupka kolektivne zaštite potrošača u pogledu ništetnosti odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi, kada je donesena presuda Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-7129/13 od 13.6.2014., pa do 17.7.2015., kada je podnesena tužba u ovome predmetu, odnosno od pravomoćnog okončanja postupka kolektivne zaštite potrošača u pogledu ništetnosti ovih odredbi, nije protekao navedeni zastarni rok od pet godina.

24. Pri tome se napominje da je pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača došlo do prekida zastare za cjelokupno potraživanje tužiteljice na temelju odredbe čl. 241. ZOO-a jer je taj parnični postupak pokrenut podnošenjem tužbe od 4.4.2012. što znači da je temeljem odredbe čl. 245. st. 1. ZOO-a nakon prekida zastara počela teći iznova, a napominje se i to da iz odredbe čl. 223. ZOO-a proizlazi da kamate, kao sporedna tražbina, zastarijevaju tek kada zastari glavna tražbina.

25. Nadalje, sud nije prihvatio osnovanim niti tuženikov prigovor zastare u odnosu na potraživanje iz preinačene tužbe, što je učinjeno u podnesku tužiteljice od 17.6.2025. (stranica 672 i 673), i to iz razloga što se povećani zahtjev temelji na istoj - neizmijenjenoj činjeničnoj osnovi, a što je sukladno stavu Vrhovnog suda Republike Hrvatske iz presude poslovni broj Rev-1038/2023 od 5.6.2024. prema kojemu za povećani dio tužbenog zahtjeva zastara nije nastupila kada je tužitelj u slučaju zahtjeva za isplatu po osnovi stjecanja bez osnove zbog ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi iz ugovora o kreditu sklopljenog sa CHF valutnom klauzulom, tužbu podnio prije isteka zastarnog roka, ali je tijekom postupka nakon provedenog vještačenja preinačio tužbu na način da je povisio tužbeni zahtjev sukladno tome nalazu vještaka.

26. U odnosu na troškove postupka ističe se da bi odmjeravanje istih prema uspjehu u parnici, s obzirom na to da se radi o sporu iz potrošačkog ugovora koji u sebi sadrži nepoštene ugovorne odredbe, narušilo pravičnu ravnotežu između interesa stranaka jer bi takva odluka o trošku bila prekomjerni teret za tužiteljicu, kao potrošača, koja nije dala povod za parnicu. Osim toga, takva bi odluka dovela do ograničenja koje umanjuje bit prava potrošača na pristup sudu i mogla bi ga odvratiti od ostvarivanja prava na djelotvorni sudski nadzor nepoštenosti ugovornih odredaba (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske, Rev-1014/18 od 20.10.2021., Odluka suda EU C-224/19 i C-259/19). Stranke su uspjele u sporu djelomično i to tužiteljica sa zahtjevom za isplatu zateznih kamata na pojedinačne iznose glavnice zbog utvrđene djelomične ništetnosti predmetnog Ugovora o kreditu, kao prethodnog pitanja, a tuženik u odnosu na zahtjev za isplatu glavnice.

Međutim, u situaciji kada tužiteljica postavlja kondikcijski zahtjev jer je tuženik u predmetni Ugovor o kreditu, bez pregovaranja, unio nepoštene ugovorne odredbe, a s obzirom na vrijednost predmeta spora, to bi troškovi postupka koje je već snosila tužiteljica i oni koje bi morala platiti tuženiku bili daleko veći od zateznih kamata koje su joj dosuđene zbog ovih nepoštenih ugovornih odredbi. Naime, dosuđena zatezna kamata kvalificira se kao „imovina“ zaštićena čl.1. Protokola 1 uz Konvenciju za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (Narodne novine br. 18/97, 6/99, 14/02, 13/03, 9/05, 1/06 i 2/10) te znatno smanjenje iznosa toga potraživanja, kao rezultat obveze plaćanja troškova postupka, predstavlja miješanje u pravo tužiteljice na mirno uživanje svoga vlasništva (tako i Europski sud za ljudska prava u predmetima Klauz protiv Hrvatske od 18.12.2013. i Mafalani protiv Hrvatske od 26.9.2023., koji se u sporovima u kojima nije stranka država primjenjuju u skladu s tumačenjem iz odluke Čolić protiv Hrvatske od 18.11.2021.). Osim toga, o sporovima kakav je predmetni - osnovanost kondikcijskog zahtjeva za isplatu na temelju nepoštenih ugovornih odredbi iz ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u CHF, koji je konvertiran u ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u EUR u skladu s odredbama ZIDZPK/15, postoji neujednačena sudska praksa pa se ne može zaključiti da je predmetna tužba u pogledu isplate glavnice bila očito neosnovana i lišena svakog izgleda za uspjeh. Zbog toga legitimni cilj - izbjegavanje neopravdanog parničenja nije izravno primjenjiv u ovom predmetu, a nalog tužiteljici da naknadi troškove postupka tuženiku predstavljao bi miješanje u njezino pravo na mirno uživanje imovine koja joj je dosuđena u ovom postupku.

27. Slijedom navedenoga, odluka o trošku postupka donijeta je temeljem odredbe čl. 154. st. 5. ZPP-a, a isti se odnosi na trošak zastupanja tužiteljice po punomoćniku odvjetniku koji je određen temeljem Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine br.138/23) prema vrijednosti predmeta spora za svaku pojedinu parničnu radnju i to temeljem Tbr. 7. toč. 1. za sastav tužbe u iznosu od 200,00 eur (100 bodova x 2,00 eur), temeljem Tbr. 8. toč. 1. za sastav podnesaka od 28.10.2015., 10.6.2016., 1.8.2016. i 3.10.2016. u iznosima od po 200,00 eur (100 bodova x 2,00 eur), temeljem Tbr. 8. toč. 3. za sastav podneska od 16.1.2025. u iznosu od 100,00 eur (50 bodova x 2,00 eur), a za sastav podneska od 17.6.2025. u iznosu od 50,00 eur (25 bodova x 2,00 eur), temeljem Tbr. 9. toč. 1. za zastupanje na ročištima 16.12.2015., 7.3.2016., 21.9.2016., 13.2.2017. i 22.1.2025. u iznosima od po 200,00 eur (100 bodova x 2,00 eur), a za zastupanje na ročištu 22.4.2026. u iznosu od 100,00 eur (50 bodova x 2,00 eur), temeljem Tbr. 9. toč. 3. za pristup na ročište za objavu presude od 30.3.2017. u iznosu od 100,00 eur (50 bodova x 2,00 eur) te temeljem Tbr. 10. toč. 1. za sastav žalbe od 14.4.2017. protiv presude u iznosu od 250,00 eur (125 bodova x 2,00 eur) što daje iznos od 2.600,00 eur čemu je pribrojen PDV u visini od 25%, a u iznosu od 650,00 eur, dok trošak sudske pristojbe na tužbu iznosi plaćenih 77,24 eur koliko iznosi i trošak sudske pristojbe na presudu od 30.3.2017., a trošak sudske pristojbe na žalbu od 14.4.2017. protiv presude od 30.3.2017. iznosi 154,49 eur te trošak financijskog vještačenja iznosi 238,90 eur pa to sveukupno daje iznos od 3.797,87 eur koliko je tuženiku pod točkom III. izreke rješenja i naloženo da joj nadoknadi na ime parničnog troška.

28. Na dosuđeni parnični trošak tužiteljici je priznato pravo na zatezne kamate temeljem odredbe čl. 151. st. 3. ZPP-a od 26.8.2026. tj. od dana donošenja odluke o trošku do isplate.

29. Tužiteljici su sve zatezne kamate dosuđene po stopi koju određuje čl. 29. st. 2. ZOO-a.

U Zagrebu, 26. kolovoza 2026.

Sutkinja:
Ivanka Brletić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude i rješenja dozvoljena je žalba. Žalba se podnosi putem ovoga suda županijskom sudu pisano u roku od 15 dana od dana dostave prijepisa ove presude i rješenja.

DNA:

- punomoćniku tužiteljice
- punomoćnicima tuženika

Broj zapisa: **9-3088c-2552a**

Kontrolni broj: **09038-65369-f0e53**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.